

## РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 2 юли 1974 година\*

„Семейни надбавки в текстилния сектор”

По дело 173/73

**Правителството на република Италия**, представлявано от А. Maresca, посланик, в качеството на представител, подпомаган от „Vice Avvocato dello Stato” I. M. Braguglia, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Италия в Люксембург,

жалбоподател,

срещу

**Комисията на Европейските общности**, представлявана от нейните правни съветници г-н А. Marchini-Samia и г-н М. Van Ackere, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на нейния правен съветник г-н Р. Lamougeux, 4, Boulevard Royal,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение на Комисията от 25 юли 1973 г., прието на основание член 93, параграф 2, първа алинея и параграф 3 от Договора за ЕИО относно член 20 от Италианския закон № 1101 от 1 декември 1971 г. за възстановяване, реорганизация и конверсия на текстилната промишленост.

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н А. М. Donner (докладчик) и г-н М. Sørensen, (председатели на състава), R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutcher, С. O Dalaiigh и А. J. Mackenzie Stuart, съдии,

Генерален адвокат: г-н J. P. Warner

Секретар: г-н А. Van Houtte

постанови настоящото

### Решение

1. С жалба от 9 октомври 1973 г. правителството на Република Италия е поискало на основание от член 173 от Договора за ЕИО отмяна на решение на Комисията от 25 юли 1973 г. относно член 20 от Италианския закон № 1101 от 1 декември 1971 г. за възстановяване, реорганизация и конверсия на текстилната промишленост (ОВ L 254, 11 септември 1973 г., стр. 14).

---

\* Език на производството: италиански.

2. . Искането се базира на три твърдения, определени като „предварителни”, свързани с формата и предварителната процедура за вземане на решение, като и на три твърдения, определени като „субсидиарни”, свързани с тяхното съдържание;

Поради взаимовръзката между първите три твърдения и тази между трите субсидиарни твърдения, те следва да се разгледат в два отделни раздела;

По отношение на предварителните твърдения:

3. Правителството, подало жалбата, възразява на първо място против обстоятелството, че то е декларирало в член 1 от оспорваното решение, че „Република Италия премахва временното и частично намаляване на социалните такси, които спадат към семейните надбавки, предвидени в член 20 от Закон № 1101.....; То счита, че условията на този член означават, че решението е предназначено за пряко приложение в националното законодателство на Италия;

Твърди се, че това приложение нарушава член 93, параграф 2 от Договора, който предвижда, че ако Комисията установи, че държава-членка нарушава правилата на член 92, тя ще реши дали съответната държава отменя или изменя предвидената помощ в рамките на срока, който се определя от Комисията;

4. С второто си твърдение, жалбоподателят заявява, че решението не определя период от време за съответствие и твърди, че при липсата на този елемент, който е съществен за правната сила на решението, последното се счита за недействително;

5. В третото твърдение се изтъква, че предварителната процедура съгласно член 93, параграф 1 не е проведена по надлежния начин;

6. Приема се, че въпреки че член 20 от Италианския закон № 1101 създава нововъведение относно предходното законово положение на италианската текстилна промишленост и дребни занаятчии, липсва предходно уведомяване на Комисията за приемането на тази разпоредба, както е описано в член 93, параграф 3;

След като потърси становището на италианските власти и на експерти от другите държави-членки, Комисията, като счита, че разглежданата разпоредба представлява помощ по смисъла на членове 92 и 93, прие оспорваното решение;

7. За да гарантира прогресивното развитие и функциониране на Общия пазар в съответствие с разпоредбите на член 92, член 93 предвижда постоянни проверки на помощите, предоставяни или планирани от държавите-членки, действие, което предполага постоянно сътрудничество между тези държави и Комисията;

Член 93, параграф 2 взема предвид случай, при който в хода на тези проверки Комисията установи, че помощ, предоставена от държава-членка, противоречи на разпоредбите на член 92, като предвижда разрешаване на проблема чрез решение на Комисията, което да подлежи на обжалване пред Съда на Европейските общности.

Тъй като тази разпоредба се основава на идеята за сътрудничество, Комисията трябва в такъв случай, да даде на съответната държава определен период от време, в който тя да се приведе в съответствие с взетото решение.

От друга страна, при ситуацията, визирана в член 93, параграф 3, ако предложената помощ се счита за несъвместима с член 92, определянето на срок не е необходимо, тъй като въпросната помощ не може да бъде предоставена на практика.

8. В доводите се твърди, че нова помощ, предоставена от държава-членка в нарушение на параграф 3, трябва да се разглежда като помощите, които са законно предоставени и

следователно, трябва да се подчинява само на процедурата, описана в член 93, параграф 2, включително и по отношение на задължителното определяне на срок. Това тълкуване на член 93 е неприемливо, тъй като ще отнеме на разпоредбите от член 93, параграф 3 тяхната обвързваща сила и дори ще насърчи тяхното неспазване.

9. Нещо повече, духът и цялата формулировка на член 93 загатват, че Комисията, когато установи, че помощта е била предоставена или изменена в нарушение на параграф 3, трябва да има възможност, и по-специално ако установи, че тази помощ е несъвместима с Общия пазар, като има предвид член 92, да реши дали съответната държава трябва да го отмени или измени, без с това да е обвързана да определи срок за целта и като има възможност да препрати въпроса до съда, ако въпросната държава не се справя с необходимата бързина.

В такъв случай, средствата за препращане, с които разполага Комисията, не са ограничени до по-усложнената процедура на член 169.

Следователно твърдението, че решението е предназначено да има пряко приложение във вътрешния правен ред на Република Италия е необосновано, тъй като член 2 от решението определя, че „настоящото решение е адресирано към Република Италия”. От тази формулировка става ясно, че решението е предназначено да възложи на въпросната държава задължението, посочено в член 1.

10. И накрая, третото твърдение, свързано с процедурните нарушения, не е развито по съответния начин и поради това е недопустимо.

11. Следователно, посочените по-горе твърдения трябва да се отхвърлят.

По отношение на субсидиарните твърдения

12. Правителството, подало жалбата, поддържа, че на първо място, като навлиза в област, която съгласно Договора е суверенна за държавите-членки, а именно налагането на вътрешни данъци, решението е опорочено на основание превишаване на компетентност.

На второ място, подалият молбата твърди, че намаляването на въпросните социалните разходи трябва да се разглежда като мярка със социален характер и че съответно то попада извън приложното поле на членове 92 и 93.

Тъй като системата за финансиране на семейни добавки, която преди беше в сила, постави секторите, които наемат на работа висок процент жени, в неблагоприятно положение, въпросната мярка е предвидена да компенсира затрудненията, които се понасят от италианската текстилна промишленост.

Освен това, тази промишленост се твърди, че е в неблагоприятно положение, в сравнение с този отрасъл в други държави-членки поради факта, че социалните такси, прехвърлени върху работодателя са значително по-високи в Италия, отколкото в други държави-членки.

Накрая се твърди, че частичното намаление на социалните разходи няма да повлияе на вътрешната търговия в рамките на Общността или да наруши конкуренцията в Общия пазар.

13. Целта на член 92 е да не позволи търговията между държавите-членки да бъде повлияна от привилегиите, предоставени на властите, които в различни форми нарушават или заплашват да нарушат конкуренцията, като облагодетелстват определени предприятия или производството на определени стоки.

В съответствие с това, член 92 не прави разлика между съответните мерки за държавна намеса, въз основа на основания или цели, а ги определя според резултатите от тях. Следователно, доводът за фискалния характер или социалната цел на въпросната мярка не са достатъчни, за да ги предпазват от приложението на член 92.

14. По отношение на аргумента, че оспорваната мярка няма друга цел, освен тази да поправи размера на таксите, платими от текстилната промишленост за схемата за държавно осигуряване, в този случай, свързани със семейни добавки, ясно е, че италианската схема за семейни добавки е предназначена, както е с всички подобни схеми, да гарантира, че работникът получава възнаграждение, което задоволява потребностите на неговото семейство.

Тъй като в система от този вид участието на работодателите се оценява съгласно с разходите за възнаграждения на всяко предприятие, фактът, че сравнително малък брой служители от предприятие могат въз основа на тяхната позиция на глави на домакинство, изискват действително изплащане на тези добавки, не може да представлява нито предимство, нито недостатък за въпросното предприятие, в сравнение с други предприятия, където по-висок процент служители получават тези добавки; тежестта за плащане на тези добавки е еднаква за всички предприятия.

15. Горните наблюдения от гледна точка на такси в системата за семейни добавки, платими от печалбите на предприятието се прилагат по същия начин и спрямо отношенията между различните отрасли в промишлеността.

Следователно, числата, представени от правителството, подало искането, показват, че през 1971 г. сумата от 65,7 милиарда ITL е изплатена като принос от текстилния отрасъл, като издръжката за социалните осигуровки, спадаща към семейните добавки в този отрасъл, възлиза на едва 42,4 милиарда ITL, не може да докаже, че с оглед на производствените разходи, текстилният сектор е поставен в по-неблагоприятно положение в сравнение с други промишлени отрасли.

Следва да се заключи, че частичното намаляване на социалните такси, спадащи към семейните добавки, прехвърлени в тежест на работодателите в текстилния сектор, е мярка, предназначена да изключи частично предприятия от определен отрасъл на промишлеността от финансовите такси, които възникват от нормалното приложение на общата система за социално осигуряване, без да има оправдание за това освобождаване въз основа характера или общата схема на тази система.

16. Аргументът, че оспорваното намаление не е „държавна помощ“, тъй като загубата на приходи, в резултат от него, се компенсира чрез разполагаеми средства от вноски, платени на фонда за осигуряване на безработните, не може да се приеме.

Тъй като въпросните фондове се финансират посредством задължителни вноски, наложени от националното законодателство и, както става ясно в този случай, те се управляват и разпределят в съответствие с разпоредбите на това законодателство, те трябва да се считат като държавни ресурси по смисъла на член 92, дори ако те се администрират от институции, различни от държавните власти.

17. Относно аргумента, че социалните такси, прехвърлени в тежест на работодателите в текстилния сектор, са по-високи в Италия, отколкото в другите държави-членки, следва да се отбележи, че при приложението на член 92, параграф 1, отправната точка трябва да бъде конкурентноспособното положение, което съществува в рамките на Общия пазар преди приемането на разглежданата мярка.

Това положение е резултат от многобройни фактори, които имат променливо въздействие върху производствените разходи в различните държави-членки. Нещо повече, член 92 до 102 от Договора предвиждат подробни правила за премахване на обширните деформации, които произтичат от различията между данъчните системи и системите за социално осигуряване на различните държави-членки, като същевременно вземат предвид структурните затруднения в определени отрасли на промишлеността.

От друга страна, едностранната модификация на определен фактор за производствените разходи в определен отрасъл на икономиката на държава-членка може да влияе негативно и да наруши съществуващото равновесие.

Следователно, няма смисъл да се сравняват относителни пропорции от общите производствени разходи, които определена категория разходи представлява, тъй като решаващият фактор е самото намаление, а не категорията разходи, за която то се отнася.

18. В допълнение, социалните такси, които се заплащат от работодателя, са част от разходите за труд в сектора на италианската текстилна промишленост.

От преписката става известно, че разходите за труд в италианския текстилен сектор са, в сравнение с тези в текстилния сектор на други държави-членки, сравнително ниски.

Ясно е, че намалението на социалните такси, предвидено в член 20 от Закон № 1101 има за резултат намаляване на разходите за труд в италианския текстилен сектор.

19. Италианската текстилна промишленост е в конкуренция с текстилни предприятия от други държави-членки, както се демонстрира от съществува и нарастващ обем на италианския износ на текстил за други държави-членки на Общия пазар.

Изменението на производствените разходи в италианската текстилна промишленост чрез намаление на въпросните социални такси неизбежно оказва влияние на търговията между държавите-членки.

20. Следователно, субсидиарните аргументи трябва също да бъдат отхвърлени.

### **По съдебните разноси**

21. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси.

Жалбоподателят не е успял да докаже своите твърдения.

По изложените съображения, Съдът реши:

**1) Отхвърля жалбата;**

**2) Осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноси.**

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 2 юли 1974 година.

Подписи